

Krig har jeg fundet særlige Bestemmelser for at anerkende Skibe som neutrals, men kun Regler om neutrals Skibe, hvis Begreb forudsættes som givet, og dertil slutte sig Regler om Godset, som de have om Bord. Heller ikke har jeg set nogen Dom, der kondemnerer et Skib, hvis Nationalitet er behørig legitimeret overensstemmende med Landets Lovgivning, fordi denne skulde være folkeretsstridig. Altsaa baade det, at Forfatterne ikke rejste Spørgsmaalet og at det heller ikke i Praksis er blevet rejst i Krigstilfælde, forekommer mig ganske at stemme med den Betragtning, at det maa være afgørende, hvilke Regler der i saa Henseende ere almindelig anerkendte ved Forhandlinger mellem Magterne for Fredstilfælde. Naar man saa vil gøre den Indvending: sæt man gif ud over den anførte Grænse og lod hele Skibet være fremmed, som enkelte sydamerikaniske Stater, saa vilde man ikke kunne fastholde den Regel, da siger jeg, at det har ingen praktisk Interesse, thi vi have holdt os inden for en Grænse, som fra alle Sider maa erkendes for betryggende, ogsaa i folkeretlig Henseende. Som Følge af disse Betragtninger kan jeg ikke have nogen Betænkelighed ved at gaa med til Ændringen, og dertil kommer det praktiske Hensyn, at hvis nogen sinde en krigsførende Magt ikke vilde anerkende Reglen, men sige: Jeg respekterer ikke det Skib, hvori en tredje Del Part hved af fjendtlige Undersaatter, som neutralt, vil Følgen blive, at alle Stater, der have den modsatte Regel, maa anse sig for forpligtede til at gøre Indsigelse mod denne Behandling, idet den saa at sige kasseres samtlige disse Staters Lovgivning som folkeretsstridige. Det vil være den østrig-ungariske, italienske, græske, franske, belgiske, hollandske, svenske og eventuelt ogsaa den danske Lovgivning, som man paa den Maade vil komme i Konflikt med. Jeg tror i Virkeligheden, at en krigsførende Magt har saa megen Interesse i ikke at gøre sig Fjender, hvor det kan undgaaes, at den allerede af det Hensyn vil søle sig praktisk opfordret til ikke at gøre den nævnte Opfattelse gældende. Da den her antagne Opfattelse ogsaa er udtalt fra Udenrigsministeriets Side, have vi ikke haft Vanffelighed ved at gaa med til Ændringen. Hvis nogen Næder har Betænkelighed ved, at optage fremmed Kapital i sit Skib, kan han lade være, og bevare rent Certifikat. Hvis man vil sige: Ja, men saa kan det medføre Ulemper selv for dem, som have dette rene Certifikat, idet der muligvis opstaar Præsumption hos de krigsførende Magter, for at danske Skibe ikke have saadant Certifikat, og de derfor visiteres strengere, anholdes, bringes for Retten m. v., saa

vil jeg dertil sige: Der er intet Skib, som kan undgaa, at dets Papirer blive eftersejete, og naar det da findes at have rent Certifikat, kunne de være sikre. Den Ængstelse, som monne være for, at man ikke skulde ville respektere Skibspapirerne, tror jeg, hører til den Slags Betyrning, som det ikke er muligt at imødegaa med Grunde, fordi den i sig selv er aldeles ugrundet; thi i Folkeretten gaar det ikke efter Lønen og Vilkaarlighed, der skal være bestemte Grunde, i Henhold til hvilke man kondemnerer. Lad dem, som ikke ere bange, optage de fremmede Kapitaler i Skibene, og lad dem, som ikke ville det, lade være, saa ere alle Parter hjulpsne. Jeg kan ikke se, at der kan være nogen Betænkelighed derved.

Men tilbage staar saa endnu et andet Spørgsmaal, om særlige traktatmæssige Forpligtelser, som paahvile Danmark, maatte bevirke, at vi i den her omhandlede Henseende ere bundne ikke blot ved den almindelige Folkeret, men ved særlige Vedtagelser. Det var navnlig det Punkt, hvorom jeg ønskede Udenrigsministerens Udtalelse for at forvise mig, om der maatte et eller andet Sted skjulte sig eller anden traktatmæssig Forpligtelse, som vi kunde komme i Strid med ved Ændringens Vedtagelse; men Udenrigsministeren erklærer kategorisk, at der ikke findes nogen saadan traktatmæssig Forpligtelse, og saa er der altsaa heller ikke i saa Henseende nogen Hindring for at vedtage Ændringen. Saa bliver blot endnu Spørgsmaalet, om der da er positiv Grund til at gøre det, om der virkelig kan være Tale om at staffe den danske Skibsart et Gode ved Ændringen. Man har henvist til en enkelt Egn af Landet, nemlig Fano. Jeg vil dertil kun sige, at denne Hindring næppe er afgørende, fordi de der hjælpe sig ved at danne Aktieselskaber. Man har ogsaa henvist til, at naar en eller anden flyttede fra Danmark, burde han ikke udelukkes fra at kunne eje Part i danske Skibe. Dette Hensyn vil væsentlig være fyldestgjort ved at indføde, selv om de flytte til Udlandet, kunne bevare deres Part. Men der er endnu det Hensyn, som jeg foran fremhævede, og som ogsaa blev gjort gældende under Forhandlingerne i Frankrig, nemlig det, at det er ønskeligt, at de danske Skibe kunne knytte Forbindelser rundt om i Havnene, hvor der f. Eks. er Mæglerer og andre, der have med dem at bestille og kende de dygtige danske Sømand og de gode danske Skibe. De ville muligvis sige: Der er Henge at tjene, tage Part i dem og saa en forøget Interesse i at staffe disse Skibe Fragter og derigennem berige den danske Rederiforening. (Det. Hansen: Og saa dobbelt Provision.) For-